

Bayer Zsolt

Emésztőgödör

Alább szemelvények következnek az emésztőgödörből, ahol, mint tudjuk, a legnagyobb darabok úsznak legfelül. Mifelénk amúgy az emésztőgödör nevezetik „demokratikus ellenzéknek” és a demokratikus ellenzék „szellemi holdudvarának”. Ami persze bizonyos szemszögből érthető, például ebből: A patkánymama sétáltatja kisfiát a csatornában, és egyszer csak elrepül felettük egy denevér. Mire a patkánygyerek felkiált: – Nézd, mama! Tündérke!

Nohát, most a patkányok és denevérek lelkivilága következik, figyeljenek erősen! Kálmán László nyelvész a következő bejegyzést tette Facebook-oldalán: „Kisporfám, Schiffer, »túlméretezett hisztéria«, »cirkusz« az, ami a Szabadság téri szobor körül zajlik. Legközelebb, ha látom az utcán, leköpöm, az bizonyosan nem lesz »túlméretezett hisztéria«, hanem kimért, megfontolt lépés. A Szabadság téren még azt hittem, hogy csak véletlenül nincsenek ott LMP-sek, valahol a láncokat keresik, hogy később odaérve odaláncolják magukat. Hát nem. Bocsnát a kifejezésért, szégyentelen disznóság, amit csinálnak.”

Kálmán nyelvész úr posztjára ezután ömleni kezdtek a kommentek. Kálmán C. György irodalomtörténész, publicista például ezt írta: „Nehezemre esik ilyen ítéletet mondani, de egyre inkább azt hiszem, hogy ez buta ember. Na, kimondtam. Azért ilyen feszült és humortalan, mert ezzel kínlódik. Nemcsak fasz, hanem még ostoba is.”

Kálmán C. György és Kálmán László amúgy rendíthetetlen demokraták. Egyszerűen nem tűrik a diszkriminációt, az előítéletességet, végtelenül toleránsak és szenvedélyesen igazságszeretők. Olyannyira, hogy gondolkodás nélkül kivégeznének mindenkit, aki mást gondol, mint ők. Mivel erre momentán nincs lehetőségük, marad nekik a szellemi térben történő likvidálás. Potenciális gyilkosok. Patkányok az emésztőgödör mélyéről.

Hozzájuk csatlakozik Sándor Zsuzsa. Nevezett így ír Schifferről: „Hál’ Istennek nem láttam ezt a kis görényt ma este, de már attól felforr az agyam, amit László Kálmán leír. Jól emlékszem, amikor talán tavaly, vagy azelőtt nem ment el a hanukagyertya-gyújtásra, mondván, ő nem vesz részt vallási eseményen. Ritka egy aljas kis tetű. Már bocsnát, de mindig felbosszant, hogy még mindig vannak olyan naiv emberek, akik a szavazatukat vesztegetik egy ilyen aljas, sunyi kis mocsokra.”

Nos, ez a másik toleranciabajnok, amúgy bíró volt egykoron. Aztán bírósági szóvivő. Egy pillanatra képzeljük el, hogyan ítélkezett ez a rohadék, amikor egy „nem elvtárs” került a színe elé. A hanukagyertya ügyébe pedig bele sem mélyedek, mert az nagyon messzire vezetne...

A mi kis demokratáink tehát imígyen diskurálnak egymás között Schiffer Andrásról. De nem csak Schifferrel van ám nagy baj! Hanem a néppel is. Ez a nép, amennyiben nem órájuk szavaz, egy csódtömeg. Egy borzalmas, halálra ítélt és ítéltetett, gondolkodásra képtelen, fasiszta csöcselék. Egy bizonyos Krémer Ferenc nevű patkány így értekezik a Galamuson: „Köszönjük meg Schiffer Andrásnak, aki szívesen barátkozik a neonáccal, de nem áll szóba a demokratákkal, és sohasem látott az orránál tovább. Köszönjük meg a »baloldali« értelmiségieknek, akiknek csak arra telt, hogy elmagyarázzák, miért nem lehetséges megtenni azt, amit meg kell tenni. És végül köszönjük meg azoknak, akik a Fideszre és a Jobbikra szavaztak a határon innen és túl, megérdemlik, ami rájuk vár, nem tudom sajnálni őket. Mi is megérdemljük, mert képtelenek voltunk megértetni, hogy mire számíthat az ország.”

A legrosszabb lehetőség vált valóra. Kellemes elrohadást, Magyarországot!

Andor Mihály nevű elvtársa ugyanott ezt jegyzi: „Hát a meglepetés megvolt! Kiderült, hogy a rejtőzködők nem rejtőzködnek, hanem köpnek az egészre: a magyar nép majd fele, negyven százaléka nem ment el szavazni. Győzött a cselédmentalitás, amely mindig sunyi, egyéni megoldásokban kereste az érdekérvényesítést: ha az intéző nem látta, orba verte az ökröt, hogy lassabban haladjon a barázdában,

ne legyen annyira fárasztó a munka; suttymban beleköpött vagy belehugyozott az uraság ételébe, hogy levezesse a frusztrációját; csalt és lopott, ahol és akitől csak tudott, hogy egy falattal több jusson; nem bízott senkiben, nem fogott össze senkivel, egyéni alkukkal, talpnyalással, könyökléssel próbált sorsán javítani. A nép nem rejtőzködő fele pedig háromnegyed részt a diktatúrára vagy a fasiszmusra szavazott. Mit lehet itt tenni? Ez egy ilyen ország.”

Semmit nem lehet tenni, Misike. Ti csak sétálgassatok a csatorna mélyén, és sikkantsatok fel örömteli meglepetéssel, amikor elszáll felettetek Gyurcsány Ferenc. Mi pedig vessünk egy pillantást a számokra befejezésül, ugyanis most azt a sípot fújja még a patkányok, hogy tudniillik a Fidesz–KDNP „mindössze 2,3 millió szavazatot kapott, és ezzel a kevés szavazattal mégis kétharmada van a parlamentben, pfuj! pfuj!, gaszág, meg lejt a pálya! Megnéztem az 1994-es választás számait, mert a csatorna alján azt tekintik a csodának, a nagyszerűség pillanatának, mert akkor az MSZP egyedül szerzett óriási többséget. Hát akkor a számok: 1994-ben 67 százalékos volt a részvétel (öt százalékkal több, mint most), s az MSZP 1,8 millió szavazatot kapott. Listán 32 százalékos, ebből lett aztán 54 százalékos parlamenti mandátumaránya, 209 képviselővel. A jobboldal akkor 34 százalékos szerzett listán, és lett 106 képviselője. És ugyanúgy otthon maradt hárommillió ember. De az a demokrácia ünnepe volt – nekik.

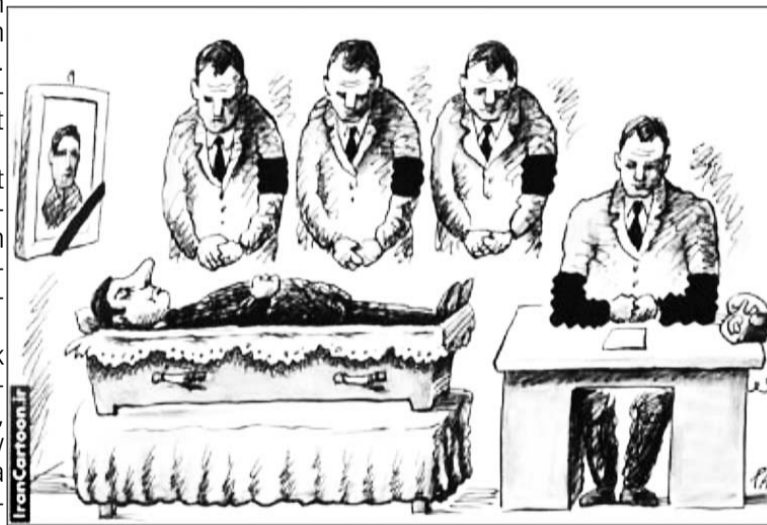
Mindegy. Mi csak dőlünk hátra, és figyelünk. És imádkozunk, hogy ezek ne fázzanak meg, ne törjék ki a bokájukat, ne pofozódjanak föl, mert pusztá létezésük a 2018-as kétharmadunk záloga.

magyarhirlap.hu – 2014. április 12.

Bayer Zsolt:

Baj? Tragédia?

Azt ismerik, amikor az öreg székely megy hazafelé lovas kocsival a Hargitáról, és felvesz a bakra egy stoppoló egyetemistát? Felveszi, baktatnak a lovak, amikor feltűnik egy kanyar. Az öreg odacsördít az ostorral, vágatva mennek bele a kanyarba, az egyetemista falféher a félelemtől, görcsösen

kapaszkodik a székér szélébe. Mikor túl vannak a kanyaron, az öreg visszafogja a lovakat és így szól: – Negyven éve járok erre. Ezt a kanyart mindig be tudtam venni. A stoppos megnyugszik, de feltűnik egy újabb kanyar. Az öreg megint odacsördít, a kanyar közepén beleborulnak az árokba, a lovak szanaszét, a székér darabokban, a romok alatt hosszú percekig csak a csönd szuszog. Végre megszólal az öreg: – Negyven éve járok erre. Ezt a kanyart még soha nem tudtam bevenni...

Ott ül a bakon a hazai baloldal meg a liberálisok (ez alatt Fodor Gábor értendő), ott ül mind, és velük a megmondóemberek. Tegnap másztak ki a romok alól. Szereztek egy új szekeret, új lovakat, és most mennek.

És feltűnik az úton ugyanaz a kanyar...

És odacsördítenek. Odacsördít Olga, mert Schiffernek más a véleménye emlékműügyben, mint neki. Kornis még a kilencvenes években ezt üvöltötte nekem a telefonba: „Vedd

tudomásul, hogy él ebben az országban néhány tucat értelmiségi, akikkel szemben nem lehet politikát csinálni. És ha nem úgy foglalsz állást a népi–urbánus vitában, ahogy mi, akkor náci leszel!” E kornisi szentencia élő példája, megvalósulása Olga.

Odacsördít Henrik. Az igazi, törölmetszett pronyó. Henrik ordibál a stúdióban a vendégével. Kérdésnek álcázott kioktatást tart, földszinteset, ócskát, primitívet, mert Henrik egy seggfej, de azt hiszi magáról, hogy ő a helikopter.

Odacsördít Tibor. Egy klasszikust idézve: ő a „politikai geocizmus oltárán a főalak”. Ő az, aki hétfőn így szól: Gyurcsány-nak vagy a Csillagban, vagy a Lipóton a helye. Kedden így: Egy megzakkant milliárdossal nem lehet új baloldalt építeni. Szerdán aztán szövetségre lép a megzakkant milliárdossal. Tibornak csak egy rothadó agya van meg egy elázott, mocskos lelke. Tibor lenácizza a miniszterelnököt. Tibor odacsördít. Rá kéne már lépni...

Odacsördít Attila. Attila nem gratulál. Attila kecskével hálna, de mert nem meri bevallani, másoknak ajánlgatja. Attila egy szerencsétlen, nyomorult hülye, akit belezsaroltak a nagy, ellenzéki összeborulásba. Tudják, abban a budai villában dőlt el a dolog. Ahol összeültek az örök megmondóemberek. A legendás urbánusok. Akik nélkül nem lehet politikát csinálni. Aztán most, hogy felborultak a kanyarban, szegény hülye Attila politikai hulláját akarják látni. Őt kérdeztetik, lemond-e. Mert az urbánus érinthetetleneket huszonnégy éve nem kérdezi meg senki semmiről. Például arról, hogy elmennek-e végre valahová nagyon messzire?

Viszont Ferinek ezt üzenték. Megint. De Feri nem érti. Feri energiikus. Feri fut, készül, folytatja, napi blogbejegyzéseket eszközöl, Feri szenvedélyes. Feri is odacsördít. Ahol ő jár, nem jár már ott senki, csak Agi. Mert Feri nagyon messze jár. Feri a haza megmentője, a nép támasza. Próféta ő. Gautama királyfi. És Napóleon, és Robespierre, és... Feri minden. Hamarosan egy szépen ápolt kertben fogjuk viszontlátni őt, a kert közepén kastély, a kastély ablakain rácsok. És nem jön McMurphy...

Gordon is odacsördít. Gordon a gázreszó lovagja. Ő az összes közül a második, aki elhitte, hogy neki jár. Jár a hatalom. A miniszterelnökség. Minden. Gordon emberi sorsokon tapodott az eredeti tőkefelhalmozás időszakában, egy igazi moral insanity, aki egy betojt napközis imázsát öltötte magára. Ha valaki megérdemelte egy húzós, parasztlengős, ménkű nagy pofont, hát ő az. De most odacsördít. Hízen jön a kanyar...

Aztán ott ül a bakon újra a Gábor. Az összes közül az első. „A legérthetlenebb jelenség. Emlékszem, ahogyan kimenekült az egykori liberális párt elnöki székéből, és hagyta ott a legnagyobb válság kellős közepén, választások előtt néhány hónappal. Most pedig nulla politikai teljesítménnyel, egy nem létező párt élén, érvényes gondolat nélkül, ajándékba kapott egy mandátumot, azzal az ígérettel, hogy »hozza« a liberális szavazatokat. (...)” Róla ennyi bőven elég. Róla Böhm András írta ezt, aki pedig akolbéli. Ugyhogy ő aztán tudja.

Odacsördítenek. Mind. A Szabadság téren tüntetők is. Oda fog menni Szabó Tímea is, nácizni kicsit. Aztán majd hazamegy. A férjéhez. Aki a Magyar Hajnal nevű náci gyülekezet egyik alapítója. És otthon majd megbeszélük, hogy nem érdemli meg őket ez a hálátlan ország. Mert ezek ilyenek...

Azt ismerik, amikor új román rendőr kerül a székely faluba? Fialat, rendes gyerek valahonnét Oltániából, és ha már ő az egyetlen román, hát elkezd magyarul tanulni. Szépen halad, aztán egyik nap megkérdi Mózsi bácsit: – Mózsi bátyám, tanulom ezt a magik nyelvit. Haladok is, bár nehéz. De segítsen már megértenem, mi a különbség a baj meg a tragédia között? – No figyeljen, elmagyarázom. Ha én gyüvök le a Hargitáról, és elvétem a kanyart, aztán beborulok a székérről az árokba, akkor a fa elgurul, egész napi munkám oda. Ez ügve baj, de nem tragédia. Na most, ha holnap mondjuk magik a kollégáival ugyanazon az úton elvétel a kanyart, bebucskáznak az árokba, és nyakukat szegik, hát az a tragédia. Viszont egyáltalán nem baj...

Ott ül a bakon az összes. Jön a kanyar megint. Odacsördítettek. Tudja fene, mi legyen. Baj-e vagy tragédia?

magyarhirlap.hu – 2014. április 11.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stöffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán. A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV30000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE. Főkönyvvitel: Illýs Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó.

Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősek.